

Den åttonde är av de sju – nummer två

Riken i Bibelns profetia

Jeff Pippenger

2023-09-15

I den föregående artikeln konstaterade vi att milleriterna inte kunde se Rom som något annat än hedniskt och påvligt Rom, även om de behandlade skillnaderna mellan dessa båda makter. För milleriterna ledde skillnaderna mellan hedniskt och påvligt Rom inte till att de insåg att det påvliga Rom var det femte rike som följde efter det fjärde riket, det hedniska Rom. Efter besvikelsen år 1844 identifierade syster White de tre makterna i Uppenbarelseboken tolv och tretton såsom draken i kapitel tolv, därefter påvedömet såsom vilddjuret som steg upp ur havet i kapitel tretton, vilket följdes av Förenta staterna såsom vilddjuret som steg upp ur jorden. Sedan grunden hade lagts, öppnade Herren ljuset över den trefaldiga föreningen av draken, vilddjuret och den falske profeten, vilken i Uppenbarelsebokens sextonde kapitel leder världen till Harmagedon.

Den profetiska linje i vilken dessa symboler återfinns börjar med Uppenbarelseboken 12, med draken som sökte förgöra Kristus vid hans födelse. Om draken sägs att han är Satan (Uppenbarelseboken 12:9); det var han som förmådde Herodes att döda Frälsaren. Men Satans främsta redskap i kriget mot Kristus och hans folk under de första århundradena av den kristna eran var Romarriket, där hedendomen var den förhärskande religionen. Således är draken, även om den i första hand representerar Satan, i en sekundär bemärkelse en symbol för det hedniska Rom.

I kapitel 13 (verserna 1–10) beskrivs ett annat vilddjur, ”likt en leopard”, åt vilket draken gav ”sin makt och sin tron och stor myndighet”. Denna symbol, såsom de flesta protestanter har trott, representerar påvedömet, som övertog den makt och den tron och den myndighet som en gång innehades av det gamla romerska riket. Om det leopardlika vilddjuret sägs: ”Åt det gavs en mun som talade stora ord och hädelser.... Och det öppnade sin mun till hädelse mot Gud, för att häda hans namn och hans tabernakel och dem som bor i himlen. Och åt det gavs att föra krig mot de heliga och att övervinna dem; och makt gavs åt det över alla stammar och tungomål och folk.” Denna profetia, som nästan är identisk med beskrivningen av det lilla hornet i Daniel 7, pekar utan tvivel på påvedömet.

””Makt gavs åt honom att fortsätta i fyrtiotvå månader.” Och, säger profeten, ”jag såg ett av hans huvuden såsom sårat till döds.” Och vidare: ”Den som för bort i fångenskap skall själv gå i fångenskap; den som dödar med svärd måste själv dödas med svärd.” De fyrtiotvå månaderna är detsamma som ”en tid och tider och en halv tid”, tre och ett halvt år, eller 1260 dagar, i Daniel 7 — den tid under vilken påvemakten skulle förtrycka Guds folk. Denna period började, såsom framställts i föregående kapitel, med påvedömet överhöghet år 538 e.Kr. och upphörde år 1798. Vid den tiden togs påven till fånga av den franska armén, påvemakten fick sitt dödliga sår, och förutsägelsen uppfylldes: ”Den som för bort i fångenskap skall själv gå i fångenskap.”

”Vid denna punkt införs ännu en symbol. Profeten säger: ’Och jag såg ett annat djur stiga upp ur jorden; och det hade två horn lika ett lamms.’ Vers 11. Både detta djurs utseende och sättet på vilket det uppstår visar att den nation som det representerar är olik dem som framställts under de föregående symbolerna. De stora riken som har härskat över världen framställdes för profeten Daniel som rovdjur, vilka steg upp när ’himlens fyra vindar stormade fram över det stora havet.’ Daniel 7:2. I Uppenbarelseboken 17 förklarade en ängel att vatten betecknar ’folk och människomassor och nationer och tungomål.’ Uppenbarelseboken 17:15. Vindar är en symbol för strid. Himlens fyra vindar, som stormar fram över det stora havet, framställer de fruktansvärda scener av erövring och revolution genom vilka kungariket har nått makt.”

”Men vilddjuret med horn såsom ett lamm sågs ”stiga upp ur jorden”. I stället för att omstörta andra makter för att upprätta sig självt måste den nation som sålunda framställs uppstå på ett tidigare obebott område och växa fram gradvis och fredligt. Den kunde alltså inte uppstå bland den gamla världens tätt samlade och kämpande nationaliteter — det upprörda havet av ”folk och skaror och nationer och tungomål”. Den måste sökas på den västra kontinenten.

”Vilken nation i den nya världen var år 1798 i färd med att stiga fram till makt, gav löfte om styrka och storhet och drog världens uppmärksamhet till sig? Tillämpningen av symbolen medger inget tvivel. En nation, och endast en, uppfyller kännetecknen i denna profetia; den pekar otvetydigt på Amerikas förenta stater. Gång på gång har den helige författarens tanke, ja nästan hans exakta ord, omedvetet använts av talaren och historikern när de beskrivit denna nations uppkomst och tillväxt. Vilddjuret sågs ’stiga upp ur jorden’; och enligt översättningarna betyder det ord som här återges med ’stiga upp’ bokstavligen ’att växa eller skjuta upp såsom en växt’. Och, såsom vi har sett, måste nationen uppstå på ett område som tidigare varit obebott. En framstående författare talar, när han beskriver Förenta staternas uppkomst, om ’mysteriet med hennes framträdande ur tomheten’ och säger: ’Liksom ett tyst frö växte vi till ett imperium.’—G. A. Townsend, *The New World Compared With the Old*, sida 462. En europeisk tidskrift talade år 1850 om Förenta staterna som ett underbart imperium, som höll på att ’träda fram’ och ’mitt i jordens tystnad dagligen lade till sin makt och stolthet’.—*The Dublin Nation*. Edward Everett sade i ett tal om pilgrimerna, denna nations grundare: ’Sökte de en undgängomd plats, oförarglig genom sin obemärkthet och trygg i sin avlägsenhet, där den lilla församlingen i Leyden kunde åtnjuta samvetsfrihet? Se de väldiga områden över vilka de, genom fredlig erövring, ... har burit korsets banér!’—Tal hållet i Plymouth, Massachusetts, den 22 dec. 1824, sida 11.”

”’Och det hade två horn lika ett lamms.’ De lammlika hornen betecknar ungdom, oskuld och mildhet och framställer på ett träffande sätt Förenta staternas karaktär, sådan den visades för profeten när den ”steg upp” år 1798. Bland de kristna landsflyktingar som först flydde till Amerika och sökte en fristad undan kungligt förtryck och prästerlig intolerans fanns många som beslutade sig för att upprätta en regering på den breda grundvalen av borgerlig och religiös frihet. Deras uppfattningar kom till uttryck i Självständighetsförklaringen, som framhåller den stora sanningen att ”alla människor är skapade lika” och utrustade med den oförfärliga rätten till ”liv, frihet och strävan efter lycka”. Och konstitutionen garanterar folket rätten till självstyre genom att föreskriva att representanter, valda genom folkets röster, skall stifta och verkställa lagarna. Religionsfrihet beviljades också, så att varje människa tilläts tillbe

Gud enligt sitt samvetes bud. Republikanism och protestantism blev nationens grundläggande principer. Dessa principer är hemligheten bakom dess makt och välstånd. De förtryckta och nedtrampade överallt i kristenheten har vänt sig till detta land med intresse och hopp. Miljoner har sökt sig till dess kuster, och Förenta staterna har stigit till en plats bland jordens mäktigaste nationer.

”Men vilddjuret med horn såsom ett lamm ’talade såsom en drake. Och det utövar det första vilddjurets hela makt inför honom och förmår jorden och dem som bor därpå att tillbe det första vilddjuret, vars dödliga sår hade blivit helat; ... och säger till dem som bor på jorden, att de skulle göra en bild åt vilddjuret, som hade såret av ett svärd och ändå levde.’

Uppenbarelseboken 13:11–14.” The Great Controversy, 438–441.

Avsnittet visar att kapitlen tolv och tretton identifierar draken, vilddjuret och den falske profeten, de tre makter i Uppenbarelseboken sexton som leder världen till Harmagedon. Dessa tre makter har var och en sina särskilda kapitel som omfattar samma profetiska historia. De sista sex verserna i Daniel elva börjar med orden: ”Och vid ändens tid”, vilket var 1798. Därefter identifierar de sex verserna påvedömetts sista rörelser till dess att Mikael i Daniel tolv, vers ett, står upp och människans prøvotid avslutas och inleder de sju sista plågorna. I vers fyrtiofyra i kapitel elva framställs den stundens budskap, som väcker påvedömetts vrede och utlöser det blodbad som äger rum strax innan prøvotiden avslutas, som ”rykten från öster och från norr”.

Budskapet från öster och norr utgör det sista varningsbudskapet, ty det förkunnas alldeles innan Mikael träder upp. Det är den tredje ängelns budskap som förkunnas under den Helige Andes utgjutelse. Daniel framställde budskapet som tvåfaldigt. Budskapet om ”norr”, som väcker påvedömetts vrede, är budskapet som identifierar ”kungen i norr” som den påvliga makten, och budskapet om ”öster” är budskapet om österns barn, vilket är islam. Naturligtvis har det också andra viktiga betydelser, men öster är en symbol för islam och antikrist är förfalskningen av den sanne Kungen i norr. Den tredje ängelns budskap, som varnar för att ta emot märket från kungen i norr (vilddjurets märke), varnar också för att islam kommer att slå till vid den tidpunkt då missgärningens bågare är full för Förenta staterna, och Förenta staterna fyller sin missgärnings bågare vid söndagslagen.

Uppenbarelseboken tretton, med början i vers elva och vidare framåt, identifierar exakt samma profetiska historia, och den börjar också vid ändens tid år 1798.

”Vilken nation i den Nya världen var år 1798 i färd med att resa sig till makt, gav löfte om styrka och storhet och drog världens uppmärksamhet till sig? Tillämpningen av symbolen medger inget tvivel. En nation, och endast en, uppfyller denna profetias kännetecken; den pekar omisskännligt på Amerikas förenta stater.” The Great Controversy, 440.

Samma profetiska historia behandlas i Uppenbarelseboken tretton vers elva till arton som behandlas i Daniel elva vers fyrtio till fyrtiofem. Liksom i verserna i Daniel slutar berättelsen om Förenta staternas roll med nådatidens slut, när Förenta staterna tvingar världen att ta emot vilddjurets märke. Därefter, liksom i Daniel elva, framställs budskapet för denna stund i kapitel fjorton. Det är samma struktur i båda avsnitten, med det undantaget att verserna i Daniel beskriver

de påvliga verksamheterna och att Uppenbarelsboken tretton identifierar Förenta staternas roll. Med dessa två linjer finner vi att Uppenbarelsboken sjutton behandlar samma historia, men framhäver drakens roll, framställd som tio kungar, vilka är Förenta nationerna. De tre kapitel som betraktas rad på rad identifierar drakens, vilddjurets och den falske profetens roll, vilka i kapitel sexton leder världen till Harmagedon; därför är det betydelsefullt att Johannes upplyser oss om att när kapitel sjutton börjar, är det en av de änglar som hade utgjutit de sju sista plågorna som kommer för att tala om för Johannes domen över skökan Rom.

Och en av de sju änglarna, som hade de sju skålarna, kom och talade med mig och sade till mig: Kom hit, så skall jag visa dig domen över den stora skökan, som sitter över många vatten, med vilken jordens kungar har bedrivit otukt, och jordens invånare har blivit druckna av hennes otukts vin. Uppenbarelsboken 17:1, 2.

För milleriterna handlade det om det hedniska Rom och det påvliga Rom, men vid slutet handlar det om trefaldig union. Liksom i hennes identifiering av dessa tre makter i kapitel tolv och tretton identifierar hon tydligt kvinnan i kapitel sjutton som påvedömet.

”Kvinnan [Babylon] i Uppenbarelsboken 17 beskrivs som ’klädd i purpur och scharlakans och smyckad med guld och dyrbara stenar och pärlor, med en gyllene bägare i sin hand, full av styggelser och orenhet: ... och på hennes panna var skrivet ett namn: ”Hemlighet, det stora Babylon, skökornas moder.” Profeten säger: ’Jag såg kvinnan drucken av de heligas blod och av Jesu martyrs blod.’ Babylon förklaras vidare vara ’den stora stad, som råder över jordens kungar’. Uppenbarelsboken 17:4–6, 18. Den makt som under så många århundraden upprätthöll ett despotiskt herravälde över kristenhetens monarker är Rom.” Den stora striden, 382.

Så, när börjar den profetiska historia som skildras i kapitel sjutton?

Och han förde mig i anden bort till öknen; och jag såg en kvinna sitta på ett scharlakansrött vilddjur, fullt av hädiska namn, med sju huvuden och tio horn. Och kvinnan var klädd i purpur och scharlakans och smyckad med guld och ädelstenar och pärlor; i sin hand hade hon en gyllene bägare, full av styggelser och av hennes otukts orenhet. Och på hennes panna var ett namn skrivet: HEMLIGHET, DET STORA BABYLON, MODER TILL SKÖKORNA OCH TILL JORDENS STYGGELSER. Och jag såg att kvinnan var drucken av de heligas blod och av Jesu martyrs blod; och när jag såg henne, förundrade jag mig med stor förundran. Uppenbarelsboken 17:3–6.

För att Johannes skulle se kvinnan förs han profetiskt ut i öknen, vilken Johannes själv redan i kapitel tolv har identifierat med de två vittnena som de ett tusen två hundra sextio åren av påvligt herravälde.

Och kvinnan flydde ut i öknen, där hon har en plats som är beredd av Gud, för att man där skulle ge henne näring i ett tusen två hundra sextio dagar.... Och åt kvinnan gavs den stora örnens två vingar, för att hon skulle flyga ut i öknen, till sin plats, där hon får näring en tid och tider och en halv tid, undan ormens ansikte. Uppenbarelsboken 12:6, 14.

Johannes fördes profetiskt in i ökentidsperioden, men vers tre och framåt anger exakt till vilken punkt inom de ettusen tvåhundraextio åren Johannes fördes, ty kvinnan hade redan blivit drucken av förföljelsens blod, och hon var redan ”skökornas moder”. Johannes fördes till slutet av ökentidsperioden, ty kvinnan hade redan druckit av förföljelsens blod och de protestantiska kyrkorna återvände redan till hennes fälla och blev hennes döttrar, ty hon identifierades under den tidsperioden som ”skökornas moder”. Hon hade redan döttrar. Johannes vittnesbörd i kapitel sjutton börjar år 1798, liksom den profetiska historia som framställde vilddjuret i Daniel elva och den falske profeten i Uppenbarelseboken tretton.

På samma sätt som med de två andra linjerna, när kapitel sjutton avslutas, identifierar kapitel arton därefter budskapet för stunden. Tre profetiska linjer, en för var och en av den trefaldiga föreningen. De illustreras alla utifrån samma historiska struktur, som börjar år 1798 och fortsätter fram till nådatidens slut, och alla tre betonar den sista varningsbudskapet.

Habackuks tavlor behandlar ämnet i Uppenbarelseboken sjutton i mycket större detalj, så jag ska nu gå vidare till den gåta som framställs i det kapitel som lägger fram åtta riken i Bibelns profetia.

Och här är det förstånd som har vishet. De sju huvudena är sju berg, på vilka kvinnan sitter. Och de är sju kungar: fem har fallit, en är, och den andre har ännu inte kommit; och när han kommer, måste han bli kvar en kort tid. Och vilddjuret som var och inte är, också det är den åttonde, och är av de sju, och går fördärvet till mötes. Uppenbarelseboken 17:9–11.

Daniel sade till Nebukadnessar: ”Du är detta huvud av guld.”

Och varhelst människors barn bor, har han gett markens djur och himlens fåglar i din hand och gjort dig till härskare över dem alla. Du är detta huvud av guld. Daniel 2:38.

Daniel sade också till Nebukadnessar: ”Du, o konung, är en konungars konung.”

Du, o konung, är en konungarnas konung; ty himmelens Gud har givit dig ett rike, makt och styrka och ära. Daniel 2:37.

Nebukadnessar var ”huvudet”, och han var en kung, ja, han var en konungarnas konung, ty han representerade det första av de riken som framställdes i bildstoden. Nebukadnessar var den kung som representerades av guldet, och andra riken och kungar skulle representeras av de andra metallerna i bildstoden, men Nebukadnessar var den förste och därför kungen över kungarna. En annan nivå, som vi inte ska behandla just nu, är att Babylons rike representerar det rike som söker efterlikna Kristus, som är den sanne Konungarnas Konung.

I början av Jesajas vittnesbörd om de tvåtusenfemhundraåtjugoåriga profetiorna (de sju tiderna i Tredje Moseboken tjugosex) identifierar Jesaja kungar som huvuden.

Ty Syriens huvud är Damaskus, och Damaskus huvud är Resin; och inom sextiofem år skall Efraim krossas, så att det inte mer är ett folk. Och Efraims huvud är Samaria, och Samarias huvud är Remaljas son. Om ni inte tror, skall ni sannerligen inte bestå. Jesaja 7:7, 8.

Jesaja fastställer endast utgångspunkten för de två tidsperioderna om två tusen fem hundra tjugo år mot det norra riket Samaria och det södra riket Juda, och när han gör det inbegriper han två vittnen om att en nations huvudstad är dess huvud, och att kungen är huvudstadens huvud. Ett "huvud" är en kung och ett rike. I Uppenbarelseboken tas samma profetiska linje upp som i Daniel.

Därför, när Johannes förs till år 1798 och ställs inför gåtan som anger att det finns sju "huvuden", identifierar han att det finns sju rikena. Han får sedan veta att fem av huvudena eller rikena har fallit. År 1798 hade det femte riket i Bibelns profetia just fallit, då det mottog ett dödligt sår som slutligen skulle bli helat.

Johannes, som står i ändetidens historia år 1798, får också veta att ett av huvudena "är". Den sjätte stormakten i Bibelns profetia började år 1798; när Johannes alltså profetiskt fördes till 1798, var det rike som då var Förenta staterna, och han fick vidare veta att det sjunde riket ännu låg i framtiden i förhållande till 1798, ty det hade ännu inte kommit. Det sjunde riket, som fortfarande låg i framtiden i förhållande till 1798, är Förenta nationerna, vilka representeras av tio kungar och är ämnet för Uppenbarelseboken sjutton. Men det finns också ett åttonde, som är av de sju. Rom framträder alltid som det åttonde och är av de sju.

Det finns mycket att säga om innehållet i kapitel sjutton, men vi identifierar här endast de åtta rikena i Bibelns profetia som framställs i kapitel sjutton, för att se hur den milleritiska förståelsen av fyra rikena överensstämmer med de åtta rikena i Uppenbarelseboken sjutton.

Vi kommer att behandla detta i nästa artikel.